

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.818 van 15 januari 2015
in de zaak A. 213.941/XIV-35.990**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Katrien Crauwels en Annelies Troost
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Bontinck en Thomas De Donder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 oktober 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de korpschef van de lokale politie Antwerpen van 8 april 2014 “waarbij vastgesteld wordt dat [verzoeker] niet in de opleiding slaagde vereist voor de uitoefening van de functie van teamleider verkeersongevallenonderzoek die hij uitoefent” en “waarbij [verzoeker] met ingang van 1 juli 2014 wordt herplaatst in de functie van medewerker klachten en aangiften binnen de Afdeling Oost van de Politiezone Antwerpen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Karel De Schoenmaeker, die *loco* advocaat Sofie Bontinck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de politiezone Antwerpen.

Tot 1 oktober 2013 oefende hij de functie uit van terreinondersteuner in de afdeling Oost.

3.2. Met ingang van 1 november 2013 wordt verzoeker, “in afwachting van de opname van zijn mobiliteit op 1 maart 2014” door de korpschef

herplaatst naar de zuil kwaliteitszorg “waar hij reeds de functie van teamleider verkeersongevallenonderzoek zal opnemen.”

3.3. Op 8 april 2014 beslist de korpschef verzoeker met ingang van 1 juli 2014 te herplaatsen in de functie van medewerker “klachten en aangiften” binnen de afdeling Oost en dit op grond van de volgende motivering:

“[Verzoeker] is momenteel teamleider verkeersongevallenonderzoek binnen de zuil kwaliteitszorg.

Hij slaagde niet in de opleiding wat een vereiste is om de functie te kunnen uitoefenen. In dit kader verzocht [verzoeker] aan het HR-comité om een herplaatsing met een voorkeur voor de functie van terreinondersteuner in de afdeling Oost.

Na overleg met de afdelingsleiding, adviseert het HR-comité om [verzoeker] te herplaatsen vanaf 1 juli 2014 in de functie van medewerker klachten en aangiften binnen de afdeling Oost.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel

wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker voert aan dat er al op is gewezen dat de herplaatsing niet is ingegeven door het belang van de dienst. De bestreden beslissing is bijzonder nadelig voor de instandhouding van zijn beroepservaring en -kwalificaties. Hij kan de opgebouwde ervaring niet verder ontwikkelen en bovendien maakt de bestreden beslissing het hem onmogelijk verder deel te nemen aan de georganiseerde opleiding verkeersongevallenonderzoek wat een belangrijke meerwaarde kan betekenen voor zijn verdere carrière. Hij leidt een moeilijk te herstellen schade aan naam en reputatie binnen het politiekorps en het is hem, door het ontnemen van iedere leidinggevende en coördinerende functie, onmogelijk om deze vaardigheden in zijn huidige functie te valideren en verder te ontwikkelen. Deze nadelen zijn ernstig aangezien ze verzoeker in zijn professionele ontwikkeling beknotten en dit alles zijn carrièrekansen en kansen bij sollicitatie voor andere functies hypothekeert. Indien de nietigverklaring moet worden afgewacht, dreigt volgens verzoeker “de huidige situatie zich te consolideren en zullen de hierboven geschreven potentiële nadelen zich onherstelbaar hebben voltrokken”. Immers, stelt verzoeker, wordt afbreuk gedaan aan zijn professionele kwaliteiten “op onregelmatige gronden met een ondeugdelijke en uiterst summiere motivering.” Voorts betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing een ernstige impact heeft op zijn gezinsleven en zowel op hem als op zijn gezinsleden een onhoudbare druk legt. De bestreden beslissing brengt voor verzoeker een grote morele schade teweeg en hij lijdt thans “psychologisch zwaar onder zijn ‘falen’ als teamleider verkeersongevallenonderzoek, hoewel tot op heden niet duidelijk is of van enige falen effectief sprake was.” Tot slot betoogt verzoeker dat het in elk geval het belang van de dienst zelf is, en in het bijzonder het team verkeersongevallenonderzoek, dat het spoedeisend karakter van de procedure

verantwoordt, hetgeen hij illustreert aan de hand van het feit dat zich tot op heden nog geen geschikte kandidaat heeft aangeboden voor zijn vervanging en in de vacature de hoogdringendheid van de invulling wordt benadrukt.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

9. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing “bijzonder nadelig [is] voor de instandhouding van zijn beroepservaring en -kwalificaties”, en dat, “door hem iedere leidinggevende en coördinerende functie te ontnemen”, het voor hem onmogelijk is om deze vaardigheden in zijn huidige functie te valideren en verder te ontwikkelen, doch hij verduidelijkt niet - *in concreto* - waarom deze door hem aangevoerde beknotting in zijn professionele ontwikkeling van dien aard zou zijn dat hij het resultaat van de procedure te gronde hierdoor niet kan afwachten. Een uiteenzetting, beperkt tot een louter abstracte verklaring dat “indien de nietigverklaring moet worden afgewacht, dreigt de huidige situatie zich te consolideren en zullen de hierboven geschreven potentiële nadelen zich onherstelbaar hebben voltrokken”, zonder nadere illustratie of “bijzondere gebeurtenis” en zonder ook maar enig licht te doen schijnen op de onherroepelijke aard van de in algemene termen aangevoerde schadelijke gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte, volstaat alvast niet om de spoedeisendheid aan te tonen. Ook het enkele feit dat het voor verzoeker onmogelijk is om verder deel te nemen aan de georganiseerde opleiding verkeersongevallenonderzoek - en dus een andere wending aan zijn loopbaan moet geven - toont niet uit zichzelf aan dat verzoeker in omstandigheden verkeert die de zaak spoedeisend maken. In het bijzonder maakt hij niet duidelijk waarom hij niet alsnog zijn ambitie om verder deel te nemen aan deze opleiding, zou kunnen realiseren ingeval het voorliggende beroep tot vernietiging finaal wordt ingewilligd.

Dat de bestreden beslissing, naar verzoeker stelt, een “ernstige impact [heeft] op [zijn] gezinsleven”, hem grote morele schade teweegbrengt en dat hij psychologisch zwaar lijdt onder zijn “falen” als teamleider verkeersongevallenonderzoek, zijn gegevens die refereren aan een moreel nadeel dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing kan lijden, maar hiermee is nog

niet *in concreto* aangetoond waarom deze morele schade van dien aard zou zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, zodat hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten.

Voorts hangt verzoekers argument dat de bestreden beslissing geenszins is ingegeven door het belang van de dienst en dat afbreuk wordt gedaan aan verzoekers professionele kwaliteiten “op onregelmatige gronden met een ondeugdelijke en uiterst summiere motivering”, strikt genomen samen met het onderzoek van de grond van de zaak. Het kan aldus de spoedeisendheid niet rechtvaardigen. De gegrondheid - minstens de ernst - van de middelen en de spoedeisendheid zijn immers afzonderlijke voorwaarden.

Tot slot moet de spoedeisendheid in hoofde van verzoeker bestaan. De enkele bewering dat de dienst er mee gebaat is dat verzoeker opnieuw zijn oorspronkelijke functie opneemt, “minstens [dat hem] een andere passende betrekking zou worden toegewezen”, kan aldus niet nuttig ter adstructie van de spoedeisendheid worden aangevoerd aangezien zulks niet aantoont dat verzoeker zich in een toestand bevindt “met onherroepelijke schadelijke gevolgen”.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisend.

Conclusie

11. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

12. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VIII. Anonimisering

13. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

14. Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques